Diumenge 2 (A) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Mt* 17,1-9): I sis dies després, Jesús pren Pere i Jaume i Joan, el seu germà, i se'ls enduu a part en una muntanya alta. I es transfigurà davant d'ells. I el seu rostre resplendí com el sol, i els seus vestits es tornaren blancs com la llum. I heus aquí que se'ls aparegueren Moisès i Elies, conversant amb ell. Pere, responent, digué a Jesús: «Senyor, bo és d'estar-nos aquí. Si vols hi faré tres tendes: una per a tu i una per a Moisès i una per a Elies». Mentre encara parlava, heus aquí que un núvol lluminós els cobrí, i que una veu des del núvol deia: «Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo!». I en sentir-ho els deixebles, caigueren sobre el seu rostre i s'espantaren molt. I s'acostà Jesús, els tocà, i els digué: «Alceu-vos i no tingueu por». I aixecant els ulls, no veieren ningú més que Jesús sol.

I mentre baixaven ells de la muntanya, Jesús els donà una ordre, dient: «No parleu a ningú de la visió, fins que el Fill de l'home ressusciti d'entre els morts».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aquest és el meu Fill, l'estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo!»

Diaca Mn. Josep MONTOYA Viñas
(Valldoreix, Barcelona, Espanya)

Avui, iniciada la Quaresma, la litúrgia de la Paraula ens convida a contemplar el misteri de la Transfiguració del Senyor: «Jesús (...) se'ls endugué a part dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells» (Mt 17,1-2), una experiència que ells no oblidaran (cf., per exemple, 2Pe 1,16-19). Que el Crist ens transforma la vida, és una experiència que poc o molt tots en podem donar testimoni. Tants cops el Senyor ens dóna vida fent que petits gestos de la nostra existència ordinària es transformin en fets extraordinaris.

Tantes vegades les nostres pregàries i peticions es fan realitat i ens sorprenen, com la presència resplendent de Jesús, que avui deixa bocabadats Pere, Jaume i Joan. Perquè Jesús és la revelació de l'amor del Pare en nosaltres. I, aleshores, podem fer nostres les paraules de Simó Pere: «Senyor, és bo que estiguem aquí dalt» (Mt 17,4).

Tot seguit, però, el Pare ens convida a prendre una actitud que tant ens costa de viure: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo» (Mt 17,5). Diverses vegades el Papa Lleó XIV ens ha fet la reflexió que «el Crist transforma la vida i ens crida a escoltar-lo». Aquest és la clau de la Transfiguració: l'escolta del Fill de Déu. Escoltar la Paraula... vol dir també escoltar els nostres pastors, escoltar el fill o la filla amb inquietuds, o aquella persona que viu en solitud o desesperació, o el malalt... i, sobretot, escoltar el nostre cor en la pregària, des d'on ens parla el Senyor.

«Aixequeu-vos, no tingueu por» (Mt 17,7), els diu Jesucrist tot seguit. La Transfiguració és també un avançament de la Resurrecció. Ens recorda que, darrere la creu, hi ha la Glòria. En els moments de foscor, malaltia o sofriment, aquesta escena ens dóna esperança: la darrera paraula no és el dolor, sinó la llum. Tant de bo que aquesta actitud de sorpresa, d'esperança i d'escolta ens acompanyi especialment en aquesta segona setmana de Quaresma.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En aquella transfiguració es tractava, sobretot, d'allunyar dels cors dels deixebles l'escàndol de la creu, i evitar així que la humiliació de la passió voluntària contorbés la seva fe» (Sant Lleó el Gran)

- «'Escolteu-lo'. És molt important aquesta invitació del Pare. Nosaltres, els deixebles de Jesús, estem cridats a ser persones que escolten la seva veu i es prenen seriosament les seves paraules» (Francesc)

- «Els Evangelis recorden en dos moments solemnes, el baptisme i la transfiguració del Crist, la veu del Pare que el designa com el seu 'Fill, l'Estimat' (Mt 3,17). Jesús es designa ell mateix com el 'Fill unigènit de Déu' (Jn 3,16) i afirma amb aquest títol la seva preexistència eterna. Demana la fe 'en nom de l'Unigènit Fill de Déu' (Jn 3,18) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 444)

Altres comentaris

«I es transfigurà davant d'ells.»

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós
(Barcelona, Espanya)

Avui, camí de la Setmana Santa, la litúrgia de la Paraula ens mostra la Transfiguració de Jesucrist. Tot i que en el nostre calendari hi ha una dia litúrgic festiu reservat per aquest esdeveniment (el 6 d'agost), ara se'ns convida a contemplar la mateixa escena en el seu íntim lligam amb els fets de la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor.

En efecte, s'acostava la Passió per a Jesús i sis dies abans de pujar al Tabor ho va anunciar amb tota claredat: els havia dit que «convenia que ell anés a Jerusalem, i patís moltes coses de part dels ancians i dels grans sacerdots i dels escribes, i que fos mort, i que al tercer dia ressuscités» (Mt 16,21).

Però els deixebles no estaven preparats per veure sofrir el seu Senyor. Ell, que sempre s'havia mostrat compassiu amb els desvalguts, que havia tornat la blancor a la pell macada per la lepra, que havia il·luminat els ulls de tants cecs, i que havia fet moure membres esguerrats, ara no podia ser que el seu cos es desfigurés a causa dels cops i les fuetades. I, amb tot, Ell afirma sense rebaixes: «Calia que patís». Incomprensible! Impossible!

Malgrat totes les incomprensions, però, Jesús sap a què ha vingut a aquest món. Sap que ha d'assumir tota la feblesa i el dolor que aclapara la humanitat, per a poder-la divinitzar i, així, rescatar-la del cercle viciós del pecat i de la mort, de tal manera que aquesta —la mort— vençuda, ja no tingui esclavitzats els homes, creats a imatge i semblança de Déu.

Per això, la Transfiguració és una esplèndida icona de la nostra redempció, on la carn del Senyor es mostra en l'esclat de la resurrecció. Així, si amb l'anunci de la Passió provocà angoixa en els Apòstols, amb el fulgor de la seva divinitat els aferma l'esperança i els anticipa el goig pasqual, encara que, ni Pere, ni Jaume, ni Joan no sàpiguen ben bé què vol dir això de... ressuscitar d'entre els morts (cf. Mt 17,9). Ja ho sabran!